

[Flemming Jensen]

også over for erhvervslivet. Alt for ofte er det, som om en række teoretikere suppleret af miljøfanatikere og græsrodder gør deres bedste for kun at fremhæve, hvad der kan siges af negativt om dansk erhvervsliv. Det er sjældent, vi ser initiativudsendelser, der viser, hvordan erhvervslivet trods alt kæmper for at komme igennem krisen, så man kan betale også Danmarks Radio.

Op så et problem mere, som vi står midt i. Det er informationsproblemet. Mængden af informationer stiger og stiger, det hele bliver uoverskueligt, men netop derved bliver udvælgelsesprocedurerne af stigende betydning. Ubevidst bliver denne proces i sig selv en form for censur. Man ønsker ikke at censurere, men det kan ikke hindres, for alle informationer kan nu engang ikke bruges. Dette problem kan vi kun delvis komme til livs ved at have flere af hinanden uafhængige sendemuligheder. Det er vel også ud fra et demokratisk synspunkt rigtigt, al den stund demokratiet bygger på valgmuligheder.

Radio og TV kan være et farligt instrument, hvis det misbruges. Radio og TV kan være en oplevelse og en lykke, og der skal da heller ikke siges andet, end at radio og TV også sender mange fortræffelige ting, men netop et informationssamfund er et af de vigtigste incitamenter til at få brudt monopollet, til at sikre konkurrencen, der gør kvaliteten endnu højere.

På denne baggrund finder jeg, det er godt, at vi får denne debat her. Jeg finder, det er rimeligt, at også folketinget nu og da tager sig tid til at drøfte radioens problemer.

Bertel Haarder (V):

Det er for os åbenbart, at der i nogle afdelinger i Danmarks Radio har udviklet sig et miljø, hvor bestemte meninger er mere fremherskende end andre. Generationen fra 1968 satte sig her som de fleste andre steder i uddannelses- og kultursektoren på de fleste af de mange nye stillinger, der blev oprettet i perioden fra 1965 til 1975. Siden dengang har der hverken været nye stillinger til folk med andre meninger eller været særlig mange ansøgninger fra folk med andre meninger, og derfor har vi fået dette, som jeg vil kalde det, miljøproblem i nogle afdelinger.

Hvis man i den situation vil undgå uendelige rækker af klagesager og ørkesløse op-

trævlinger af alt, hvad der er udsendt af bestemte afdelinger i lange tidsperioder med deraf følgende risiko for tidsspilde og for lammelse af kreativiteten i afdelingerne, er det efter vor mening helt nødvendigt at skabe et konkurrerende miljø, som giver lytterne og seerne mulighed for at sammenligne og vælge og vrage. Vi må have en alternativ radio- og TV-station helt uafhængig af Danmarks Radio med en helt anderledes struktur, med helt nye, anderledes overenskomster, med total frihed fra de holdninger, som er fremherskende i Danmarks Radios afdelinger og i radiorådet. Det er efter vor mening det bedste bidrag til alsidigheden, vi kan yde i denne situation.

Radorådsformanden har for nylig sagt om provinsafdelingen, at det aldrig har været meningen, at provinsafdelingen skulle udgøre et holdningsmæssigt alternativ til Københavnsafdelingen. Det er vi meget uenige i. Vi mener absolut, at provinsafdelingen skal have frihed til også at være et holdningsmæssigt alternativ til Københavnsafdelingen. Vi ønsker at selvstændiggøre provinsafdelingen og give den mulighed for at konkurrere frit. Vi er så opsatte på det, at vi ikke vil insistere på at indføre reklame til finansiering af en sådan udvidet provinsafdeling. Vi er tilhængere af reklamefinansiering, men kan vi få flertal for et monopolbrud uden reklame, så foretrækker vi det fremfor, at vi ikke får et monopolbrud. Hvis vi ikke får reklame, er der selvfølgelig færre midler til rådighed, men set i lyset af, hvad man kan præstere i udlandet, burde det være muligt at have to uafhængige radiofonier, uden at licensen behøver at stige af den grund. Jeg kan oplyse, at vi genfremsætter vort forslag om en uafhængig radio- og TV-station i den nærmeste fremtid.

Derudover ønsker vi som noget nyt, at der gennem kabler sendes norsk og svensk TV ind i alle danske hjem, og det vil vi bede kulturministeren optage forhandling med de nordiske lande om. Og kulturministeren kan ikke komme og sige, at det ikke kan lade sig gøre, for det er gjort i andre lande. Kulturministeren kan ikke komme og sige, at det strider mod ophavsretsreglerne, for det er gjort i lande, som er nøjagtig lige så venligt stemt over for ophavsretten og den private ejendomsret i øvrigt som Danmark. Det kan lade sig gøre, og da vi nu i bred enighed har